

Poletna pesem

(Za klavir, po francoski melodiji iz 16. stoletja)

POČAS!

Zvončkarji se uče stenografije

Danes bomo končali učno snov o samoglasniku *u* in o njegovih posebnostih.

V zadnji številki »Zvončka« smo se učili, da pišemo zlog *nu* kot poseben znak, in sicer stenografski *m* v velikosti *r*-a. Kot primer smo navedli *nuna, numer*. (Glej »Zvonček«, št. 9.)

Poseben znak ima tudi *av*, ki ga pišemo, kakor smo se učili, *u+a*. (Glej primere v 9. št. »Zvončka«!)

Tudi za zlog *ur* smemo uporabljati poseben znak; v širino podaljšani *u* je *ur*. To je torej mali znak v velikosti kakor *u*, le raztegnjen je v širino. V stenografski pisavi pa lahko *ur* pišemo tudi tako, da predpotezo za *u* stavimo v nižino in *r* na osnovnici pripišemo. Znaka *ur* pa ne smemo rabiti, kadar mu sledi *a* in še en soglasnik, n. pr. *urad* ali kadar mu sledi *o*, n. pr. *uro* ali pa *j*, n. pr. *burja*.

Urad moram torej pisati tako-le: predpotezo v nižino, *rad* pa pripišemo na

osnovnici. Če bi pisali *ur* z lastnim znakom in bi *ad* pripisali, bi bilo napačno.

Uro pišemo: predpotezo v nižino, *r* stapljamo z *o* na osnovnici.

Ura smemo pisati na dva načina, in sicer z lastnim znakom ali s predpotezo.

Burja pišemo *b* v nižini (polovico nad osnovnico, drugo polovico pa pod njo) *r+ja* na osnovnici.

Zlog *ur* stapljamo tudi z vsemi znaki, ki se dajo stapljati z *u*, torej *bur, dur, mar, vur, lur*.

Tudi zlog *ku* ima svoj znak, ki ga rabimo tedaj, če *k* za *u* ne moremo staviti v nižino. *K* pišemo tik pod nadčrto in *u* pripišemo, to je torej srednji znak.

Na primer: *ur, ura, uren, urad, uro, burja, bur, dur, mur, vur, lur, amur, buren, duri, silur, Mura, ku, maliku, diku, liku, okusen, roku*.